

DECONSTRUCTING REALITY
MICHAEL WÜRTZ OVERBECK

Deconstructing Reality, 2012

Installation. Variable mål.

Materialer: Spånplader, trælægter, gulvtæppe, lysstofrør, glødepærer i ledning, standerlamper, skrivemaskiner, papir, stole, tøjbjøjer, skuffer, fotobilledrammer, forlæns- og baglænsure med sekundviser, ventilatorer, s/h exitskilt, sort/hvid/farvet maling, døre, vinduer, gardiner, gardinskiner, vinyl gulvbelægning, fragmenter af stol.

DECONSTRUCTING REALITY

Som individer bevæger vi os konstant rundt i en virkelighed, der bliver konstrueret og modificeret af os selv og af andre. Virkeligheden bliver konstant forvrænget i medierne, og af politiske, samfundsmæssige og sociale relationer. Der opstår og eksisterer flere virkeligheder parallelt med hinanden, som kan være fordrejede versioner af udgangspunktet og af hinanden. Disse forskellige virkeligheder vil kunne betragtes som værende ligeværdige, da den enkeltes virkelighedsopfattelse er virkelighed for denne.

I værket *Deconstructing Reality* undersøger jeg virkelighed som begreb og konstruktion. Med værket forsøger jeg at skabe en installation, hvor det velkendte og fremmedartede optræder på samme tid. Installationen peger på og skiller begrebet virkelighed ad, og udstiller virkeligheden som værende en konstruktion, hvor virkelighed dekonstrueres. En dekonstrueret virkelighed, som det enkelte individ er nødt til at agere indenfor og forholde sig til.

Ifølge psykologen William James er vores bevidsthed en strøm som hele tiden ændrer sig, men som samtidig påvirker vores syn på verden og hinanden. Dermed er der ikke en virkelighedsopfattelse, der er konstant. Den fysiske virkelighed kan til en vis grad anses for at være konstant, men måden vi opfatter og føler omkring den, påvirkes af, hvad der er gået forud, og vil følgelig være under konstant forandring. Denne tanke kan føres videre hos neuropsykologen Chris Frith – der mener, at vores hjerner bygger modeller af virkeligheden, og disse modeller modificeres konstant på grundlag af vores sanseindtryk. Så det vi faktisk

opfatter er vore hjerners modeller af virkeligheden.

De er ikke selve virkeligheden, men for den enkelte er de så godt som. Man kan sige, at vores opfattelser er fantasier, som falder sammen med virkeligheden.

Iboende i den menneskelige natur ligger der en vilje til at prøve at forstå og lede efter en eller anden form for sammenhæng i verden. En stræben efter at forstå virkeligheden bedst muligt. Men det vil nok på det nærmeste være noget nær umuligt for den enkelte at kunne overskue den struktur som virkeligheden udgør, da den i sin konstruktion hele tiden er foranderlig, og den enkeltes perception af virkeligheden følgelig hele tiden vil forskyde sig. Dermed fremstår virkeligheden uden overskuelig sammenhæng, og man vil ikke som sådan kunne få hold på virkeligheden.

I installationen opererer jeg med en række ophobede objekter, som peger på individet fra forskellige vinkler – indre og ydre identitet, krop, erindring, sprog og tid. Men disse fremstår som tomme skaller, og fraværet af individet er nærværende. For det er netop individet, der er kernen i enhver virkelighed. Men hvis der rykkes for meget ved individets virkelighed, kan man miste overblikket og måske endda sig selv, sin selvfølelse eller identitet. Dette kan skabe en følelse af fremmedgjorthed og angst i forhold til det at være menneske og at eksistere i en verden, hvor man som individ ikke altid kan gennemskue strukturene i sociale relationer og indenfor samfundet generelt. Har man nogen egentlig kontrol over, hvem og hvad der påvirker en, og hvad der gør, at man som menneske er, som man er. Hvordan navigerer man rundt i en verden, som man ikke længere kan genkende, og som dermed fremstår absurd.

Følelsen af fremmedgørelse og absurditet kan på den måde opstå, når to modstridende virkelighedskonstruktioner – en der for individet vanligtvis fungerer, og en udefrakommende

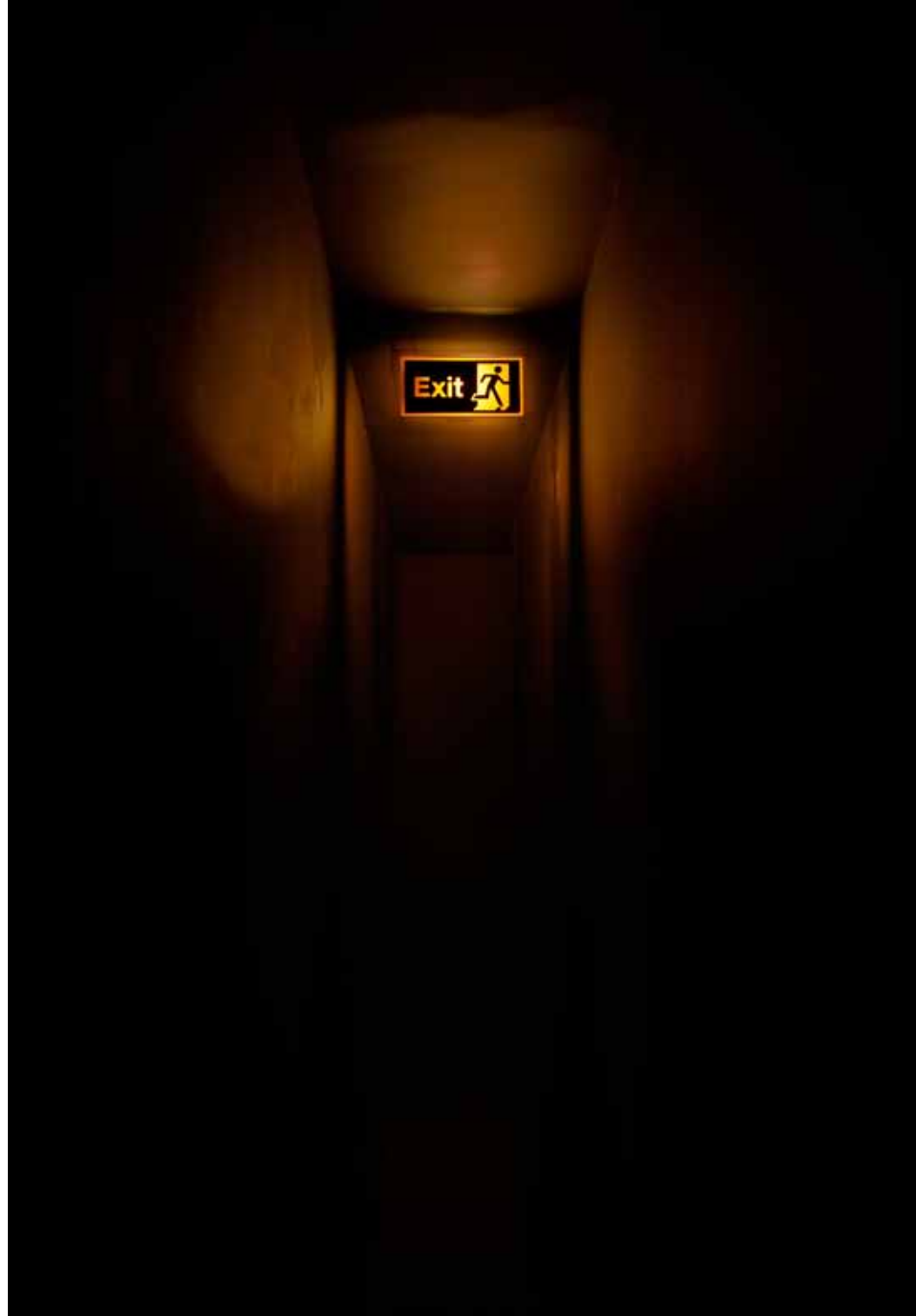
som trænger sig på – i en given situation etablerer sig i et konkurrenceforhold. Følelsen af fremmedgørelse radikaliseres, jo mere fatal den nye påtrængende virkelighedskonstruktion er for den tilværelse, som den vante virkelighedskonstruktion er konstrueret på basis af. Konkurrencetilstanden mellem de to virkelighedskonstruktioner skaber, så længe konkurrencen ikke er afgjort og også ofte længe efter, en følelse af fremmedgjorthed, der kommer af tilstandens underminering af tilliden til både egen dømmekraft og virkeligheden.

Man kan forblive lykkeligt uvidende og blind overfor, at virkeligheden er en konstruktion. Men har man først erkendt, at virkeligheden er dekonstrueret, er man nødt til at forholde sig til dette, og man er nødt til at agere indenfor og tage højde for de mange variationer af virkeligheden.

For i forståelsen af denne konstruktion, kan man måske bedre dechifrere og forstå virkeligheden og det omgivende samfund. Herigennem kan man måske også bedre gardere sig mod virkelighedsopfattelser, som man ikke kan se sig selv agere inden for eller som man ikke kan erklære sig enig i.

Han bevægede sig gennem døren ind til en lang smal gang. Væggene føltes påtrængende, idet de pressede sig mod hans skuldre, da han bevægede sig mod gangens endedør. Han kom ind i et rum, som henlå næsten i mørke, kun oplyst af enkelte fixpunkter, som gav rummet en trykkende og ulmende atmosfære. I rummet var en ophobning af elementer spredt ud over det hele. Alt fra væltede stole, skrivemaskiner, papir, tøjbøjler, skuffer, ure og fotobilledrammer. Det virkede som om en usynlig spejlingsakse gik direkte ned gennem midten af rummet, hvor hvert enkelt objekt var gentaget på hver side af denne akse. Enkelte elementer fremstod fuldstændig ens. Men nu så han, at de varierede en smule i størrelse, udseende eller farve. To ure på endevæggen var kun understyret med sekundvisere – det ene gik med uret og det andet mod uret – og kunne derfor ikke pege på bestemte klokkeslæt, men snarere på tid som koncept, tænkte han. Det er som om, det ene øjeblik afløser det andet konstant, og hele tiden peger tilbage på det foregående øjeblik og frem mod det kommende øjeblik på samme tid. Han kiggede nærmere på objekterne i rummet. Billedrammerne var tomme. Der var gulnet krøllet papir over det hele. To stole var væltet og lå henkastet på gulvet. Der lå bunker af tøjbøjler rundt om på gulvet. Midt i det hele lå to skrivemaskiner. Det forekom ham, at alle disse elementer havde en eller anden forbindelse til det private. Dog følte han, at der var noget mærkeligt fraværende ved objekterne. I rummet var også to vinduer. Overfor hinanden. Identiske. Disse vinduer vendte tilsyneladende ud mod et udenfor. Han så skumringslys gennem vinduerne og vindens blide brise i gardinerne, som var trukket delvist for vinduerne. Da han kiggede bag gardinet gennem det ene vindue, så han, at det var en illusion. For han kiggede ind i et smalt lukket rum, hvor der var placeret en lampe og en ventilator. Han lagde langsomt øret til den ene af væggene. Han kunne svagt høre lyden af en fjern rumlende støj. Lyden var iblandt svage mumlende stemmer, han ikke rigtig kunne skelne fra hinanden. Ind i mellem opfangede han brudstykker af sætninger som ... *don't know the actual real consequences ... been distorted to something else ... today is today but it is tomorrow or yesterday ... is not a part of the story.* Bagerst i rummet var der en dør på begge sider af spejlingsaksen, som hver førte ind i en mørk gang. Han gik ind ad den venstre dør. Mørket begyndte hurtigt at omslutte ham, og hans krop skræbete mod den mørke smalle gangs vægge. Han kunne intet se. Kunne kun mærke væggene mod sine skuldre. Nu kunne han pludselig mærke, at der skete noget med gangen. Den drejede. Han kom rundt om hjørnet. Mørke og vægge mod kroppen. Han drejede til højre – så til venstre – højre igen. Gangen føltes endeløs i sin monotoni uden sidegange. Der var kun væggene på hver side af hans skuldre. Han drejede med gangen til højre. Langsomt begyndt hans fornemmelse for tid at udviskes. Hvor lå rummet, han var kommet fra, nu? Han kunne ikke bedømme, om det lå til højre eller venstre for ham. Eller foran ham eller bag ham. Han havde mistet orienteringen. Han tænkte ved sig selv, at det var som om, at han ikke længere var krop. Kun bevidsthed, der sansede en form for sort intethed. Han stoppede pludselig op. Der var stille i den mørke gang. Han syntes, han havde hørt noget lidt længere fremme. Jo, der var det igen. Lyden af skridt. Han havde ellers troet sig alene herinde. Lyden af skridt blev langsomt højere, idet han bevægede sig længere frem. Det var som om, lyden kom ham i møde. Nu var lyden virkelig tæt på, og han skulle lige til at løfte hånden og komme med et udbrud, for at de ikke skulle støde sammen i mørket, da lyden af skridt med ét stoppede. Han stod stille noget tid og lyttede. Lyden var forsvundet og kom ikke igen. Mens han gik og begyndte at føle sig mere og mere ubehagelig til mode, tonede et sort/hvidt exitsskilt frem, som svagt lyste i mørket. Umiddelbart kunne han hverken se eller fornemme, at der skulle være nogle udgange her midt i mørket. Han undersøgte væggen til højre for sig. Den var lige så glat og hård, som den hele tiden havde været. Heller ikke i væggen til venstre var der noget at bide mærke i. Der var jo ingen udgang. Det gav ingen mening. Undrende tænkte han, at der nok ikke var andet for end at begive sig videre. Enten er det frem eller også er det tilbage. Han gik videre. Igen ind i mørket. [...]

Nu kunne han pludselig igen begynde at ane lys. Han trådte ud gennem døråbningen, og var nu i... det rum han kom fra. Rummet med de spejlede objekter. Han kunne genkende det. Ja, det var det samme rum. Men nu hvor han kiggede bedre efter, og han langsomt skannede rummet, kunne han se, at rummet måske ikke helt var som før. Eller var det bare noget han bildte sig ind...

Fig. 1

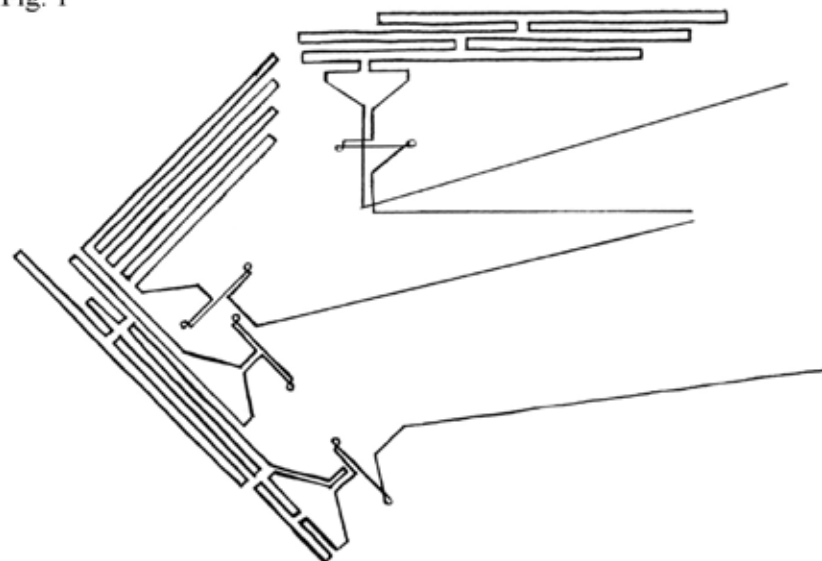

Fig. 2

Fig. 3

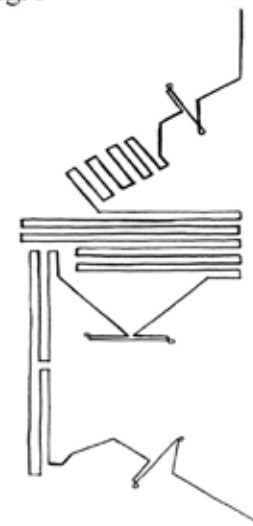

Fig. 4

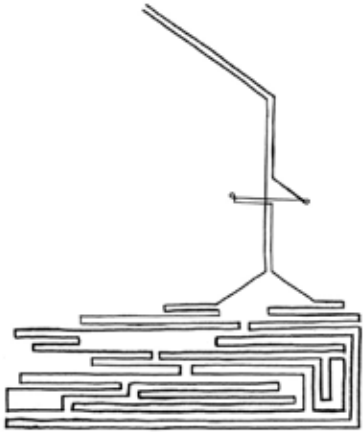

Fig. 5

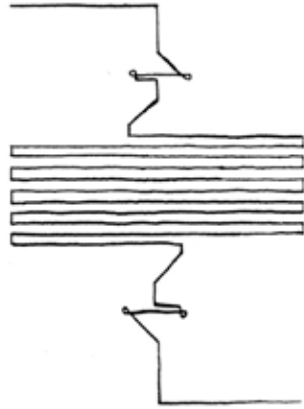
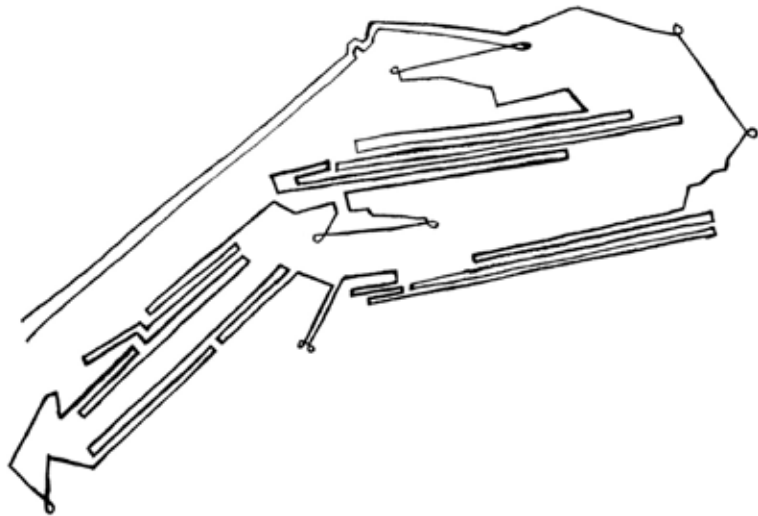

Fig. 6

Michael Würtz Overbeck

Født 1982

Bor og arbejder i København

Uddannet billedkunstner fra Det Fynske Kunstakademi 2010

Jeg arbejder indenfor et interdisciplinært felt med tegning, objekter og rumlig installationer. Jeg søger at dissekere det spændingsfelt, der ligger mellem virkelighed og fiktion. I dette felt udforsker og fokuserer jeg på menneskets iboende frygt og angst. Min praksis er centreret omkring mennesket og menneskets natur, hvor jeg trækker på forskellige områder såsom psykologi, filosofi, populærkultur og samfundet generelt. Dette udforskes i en tredimensionel kontekst, hvor beskueren udfordres til at interagere kognitivt med værket.

www.michaelwurtzoverbeck.dk

Tak til Anne Karina Steen for sparring, min familie og alle, der har hjulpet til i opbygningen af mit værk.

mwoverbeck@jubii.dk

+45 28853574